

----- Ferside ----- Søgning ----- Bøgmærke ----- Bestil ----- Læskæbe ----- Systemhjælp ----- Om Føføb ----- Arkiv

Spm. nr. S 2752

Til integrationsministeren (24/7 02) af:

Tove Videbæk (KRF):

»Vil ministeren i lyset af den nyligt afsagte EF-dom C-60/00 (»Mary Carpenter-dommen«) overveje at tage § 9 i udlændingeloven vedrørende danske statsborgeres mulighed for at få ægtefællesammenføring i Danmark op til revision, således at det bliver enklere for danske statsborgere at få en udenlandsk ægtefælle med hjem til Danmark efter endt ophold i udlandet?«

Begrundelse

Spørgeren henviser til besvarelse af spørgsmål nr. S 2623 vedrørende artiklerne i Herning Folkeblad (1/7 2002) »Ung kvinde fra Snebjerg ramt af ny udlændingelov« og »Kærlighed koster muligheden for at flytte hjem«, om hvordan et dansk-new zealandsk par har store problemer med at få lov at bosætte sig i Danmark som følge af den nye udlændingelov.

Svar (9/8 02)

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Den i spørgsmålet omtalte EF-dom vedrører fortolkningen af artikel 49 i EF-traktaten om fri bevægelighed for tjenesteydelser i EU. Spørgsmålet i sagen var, om ægtefællen til en i England bosiddende engelsk statsborger, som udnytter retten til fri bevægelighed efter EF-traktaten, i kraft af traktatens artikel 49 kan have en afledet ret til at opholde sig i England. Dette spørgsmål besvarede EF-domstolen bekræftende med henvisning til sagens konkrete omstændigheder.

Efter den danske udlændingelovgivning er der to måder at få ægtefællesammenføring på.

Hvis der er tale om medfølgende ægtefæller til herboende EU-borgere, herunder danske statsborgere, der udnytter eller har udnyttet retten til fri bevægelighed efter EF-traktaten og de direktiver, der nærmere regulerer EU-borgeres ret til indrejse og ophold, får den pågældende ægtefælle opholdsbevis efter EF-bekendtgørelsen (Indenrigsministeriets bek. nr. 761 af 22. august 1994 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Det Europæiske Fællesskabs regler eller aftale om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, som senest ændret ved bek. nr. 684 af 12. juli 1996). EF-dommen har betydning for administrationen af disse EU-regler.

Ægtefæller, der ikke har ret til et opholdsbevis efter EF-bekendtgørelsen, kan få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, hvis betingelserne herfor er opfyldt. Disse regler berøres ikke af EF-dommen.

EF-dommen giver mig således ikke anledning til overvejelser om at ændre udlændingelovens § 9.

Spm. nr. S 2935

Til integrationsministeren (20/8 02) af:

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

»Vil en dansk statsborger, bosiddende i Sverige, kunne vende hjem til Danmark med sin udenlandske ægtefælle, hvis denne har fået opholds- og arbejdstilladelse i Sverige og hvad er forklaringen på, at Sverige og Danmark udlægger EU- lovgivningen forskelligt, hvad angår retten for EU-borgere til at leve sammen med deres familie?«

Svar (4/9 02)

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

De EU-retlige regler om fri bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v. finder ikke anvendelse på rent interne forhold. Det betyder, at ægtefæller til personer med dansk indfødsret som udgangspunkt ikke kan opnå opholdstilladelse i Danmark i medfør af EU-rettens regler om ægtefællesammenføring.

Det følger dog af EF-domstolens praksis, at en EU- eller EØS-borger ikke i alle tilfælde er afskåret fra at påberåbe sig at være omfattet af EU-reglerne i sit eget land, hvis den pågældende har gjort brug af retten til fri bevægelighed, jf. EF-domstolens dom i sag C-370/90, Singh, Saml. 1992 I-4265.

Singh-dommen vedrørte et tilfælde, hvor ægteparret Singh havde været beskæftiget i Tyskland som arbejdstagere og derefter rejste tilbage til Storbritannien for at drive selvstændig virksomhed. Fru Singh var britisk statsborger og hr. Singh var indisk statsborger. Storbritannien inddrog hr. Singhs opholdstilladelse, men EF-domstolen fastslog, at fru Singh som statsborger i en medlemsstat havde ret til at lade sig ledsage af sin ægtefælle, da hun vendte tilbage til sit hjemland for at udøve selvstændig virksomhed efter at have været beskæftiget som arbejdstager i en anden medlemsstat.

Domstolen lagde vægt på, at en statsborger i en medlemsstat kunne opgive at gøre brug af retten til fri bevægelighed, hvis statsborgeren ikke havde ret til at tage sin ægtefælle og børn med tilbage til sit hjemland på samme vilkår som dem, sådanne personer har krav på i en anden medlemsstat.

Det bemærkes, at Storbritannien gjorde gældende overfor Domstolen, at en sådan ret til ophold for ægtefæller ville medføre en større risiko for den form for misbrug, der er knyttet til proformaægteskaber. Hertil bemærkede Domstolen, at personer, der er omfattet af traktathjemlede rettigheder, ikke kan påberåbe sig disse med henblik på uretmæssigt at unddrage sig en anvendelse af national lovgivning, ligesom disse rettigheder ikke er til hinder for, at medlemsstaterne træffer de fornødne foranstaltninger til at hindre misbrug af denne art.

Det følger således af dommen, at en dansk statsborger, der har arbejdet i en anden medlemsstat, som udgangspunkt vil have ret til at medtage sin ægtefælle, hvis han eller hun vender tilbage til Danmark for at arbejde eller drive selvstændig virksomhed.

Jeg har ikke noget grundlag for at bekræfte spørgerens opfattelse af, at Sverige og Danmark

udlægger EU-retten forskelligt.

Forside — Søgning — Bogmærke — Bættel — Leksikon — Systemhjælp — Om FT/ØS — Arkiv

Spm. nr. S 138

Til integrationsministeren (7/10 02) af:

Kamal Qureshi (SF):

»Vil ministeren bekræfte, at det er gældende ret, at en dansk statsborger eller en EU-statsborger, der bor i Danmark, men arbejder i eksempelvis Sverige eller Tyskland, har ret til sammenføring med en ægtefælle fra et 3. land, uden at der stilles krav om egen bolig, økonomisk garanti, tilknytningskrav m.v., idet situationen er omfattet af de langt mere liberale EU-regler?«

Begrundelse

Domstolens afgørelse fra den 11. juli 2002 - Carpenter dommen - fastslår, at en engelsk statsborger bosiddende i England, men med arbejde i Frankrig, har ret til ægtefællesammenføring med sin hustru fra et 3. land i henhold til EU-reglerne.

Svar (23/10 02)

Integrationsministeren (Thor Pedersen, fg.):

Efter den danske udlændingelovgivning er der to måder at få ægtefællesammenføring på.

Hvis der er tale om en medfølgende ægtefælle til en EU-borger, som har ret til ophold her i landet i medfør af EU-rettens regler om arbejdskraftens fri bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v., får den pågældende ægtefælle opholdsbevis efter EF/EØS-bekendtgørelsen (Indenrigsministeriets bek. nr. 761 af 22. august 1994 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Det Europæiske Fællesskabs regler eller aftale om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, som senest ændret ved bek. nr. 684 af 12. juli 1996).

Ægtefæller, der ikke har ret til et opholdsbevis efter EF/EØS-bekendtgørelsen, kan få opholdstilladelse efter de almindelige regler i udlændingelovens § 9, hvis betingelserne herfor er opfyldt.

De EU-retlige regler om fri bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v. finder ikke anvendelse på rent interne forhold. Det betyder, at ægtefæller til i Danmark bosiddende personer med dansk indfødsret som udgangspunkt ikke kan opnå opholdstilladelse i Danmark i medfør af EU-rettens regler.

Det følger dog af EF-domstolens praksis, at en EU- eller EØS-borger ikke i alle tilfælde er afskåret fra at påberåbe sig at være omfattet af EU-reglerne i sit eget land, hvis den pågældende har gjort brug af retten til fri bevægelighed, jf. eksempelvis EF-domstolens dom i sag C-60/00 (»Mary Carpenter-dommen«).

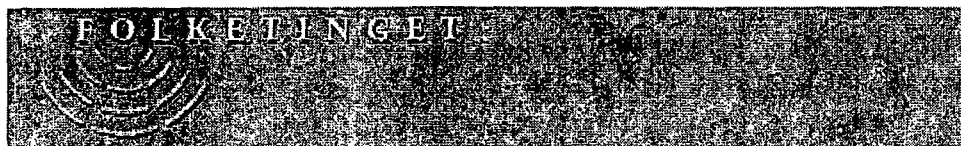
Dommen vedrører fortolkningen af artikel 49 i EF-traktaten om fri bevægelighed for tjenesteydelser i EU. Spørgsmålet i sagen var, om ægtefællen til en i England bosiddende engelsk statsborger, som leverede tjenesteydelser til kunder etableret både i England og andre medlemsstater, i kraft af

traktatens artikel 49 kunne have en afledet ret til at opholde sig i England. Dette spørgsmål besvarede EF-domstolen bekræftende med henvisning til sagen s konkrete omstændigheder.

Jeg kan på den baggrund bekræfte, at ægtefællen til en i Danmark bosiddende dansk statsborger i en tilsvarende situation som den i Carpenter-dommen omhandlede efter omstændighederne vil kunne have en afledet ret til at opholde sig i Danmark.

En ikke-dansk EU-eller EØS-borger, som bosætter sig i Danmark, men arbejder i et andet EU- eller EØS-land som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, vil også efter omstændighederne kunne være omfattet af EU-reglerne.

Jeg skal dog bemærke, at EF-domstolen har fastslået, at personer, der er omfattet af traktathjemlede rettigheder, ikke kan påberåbe sig disse med henblik på uretmæssigt at unddrage sig en anvendelse af national lovgivning, ligesom disse rettigheder ikke er til hinder for, at medlemsstaterne træffer de fornødne foranstaltninger til at hindre misbrug af denne art.

Spm. nr. S 4094

Til integrationsministeren (31/7 03) af:

Peter Skaarup (DF):

»Vil ministeren kommentere påstanden om, at en dansker, der har arbejdet i et andet EU-land og boet sammen med sin udenlandske ægtefælle fra et ikke-EU-land, skal se bort fra tilknytningskrav, forsørgelseskrav, krav om egen bolig af rimelig størrelse, og kravet om en mindstealder på 24 år, og mener ministeren, at det er rimeligt, at den danske udlændingelovgivning tilsidesættes af EU-regler på trods af, at vi har et forbehold på det retlige område - herunder udlændingepolitik?«

Begrundelse

Det fremgår af artikler i Information, juli 2003, at EU-regler kan tilsidesætte danske regler i udlændingeloven om familiesammenføring, idet der tilsyneladende skal ses bort fra både tilknytningskravet, forsørgelseskravet, kravet om egen bolig af en rimelig størrelse, og kravet om en mindstealder på 24 år.

Spørgeren henleder opmærksomheden på det danske forbehold på det retlige område og skal opfordre ministeren til at sikre, at familiesammenføring sker efter reglerne i udlændingeloven og ikke efter EU-regler eller EU-retsafgørelser.

Svar (20/8 03)

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

EF-traktatens regler om fri bevægelighed for EU-borgere og disses familier regulerer først og fremmest adgangen til at tage ophold/bopæl i andre EU-lande end EU-borgerens hjemland. Det følger dog af EF-domstolens praksis, at en EF/EØS-statsborger ikke i alle tilfælde er afskåret fra at påberåbe sig at være omfattet af EF-reglerne i sit eget land, hvis den pågældende har gjort brug af retten til fri bevægelighed, jf. eksempelvis EF-domstolens dom i sag C-370/90 (Singh).

Domstolen har således lagt vægt på, at en statsborger i en medlemsstat kunne tænkes at ville opgive at gøre brug af retten til fri bevægelighed, hvis statsborgeren ikke havde ret til at tage sin ægtefælle og børn med tilbage til sit hjemland på samme vilkår som dem, der gælder for EU-borgere omfattet af retten til bevægelighed.

Det følger af EF-domstolens praksis, at en dansk statsborger, der har opholdt sig i en anden medlemsstat, som udgangspunkt vil have ret til at medtage sin ægtefælle, hvis han eller hun vender tilbage til Danmark, når følgende betingelser er opfyldt:

1. Den danske ægtefælle har opholdt sig i et andet EF/EØS-land på baggrund af EF-traktatens regler om fri bevægelighed eller EF-direktiverne om opholdsret,
2. den danske ægtefælle vender tilbage til Danmark og ernærer sig i Danmark på en sådan måde, at den danske ægtefælle ville være omfattet af EF-traktatens regler om fri bevægelighed eller ville være omfattet af EF-direktiverne om opholdsret, hvis den danske ægtefælle i stedet havde

- taget ophold i et tredje EF/EØS-land,
3. ægteskabet skal fortsat bestå ved ægtefællernes indrejse i Danmark og under det fortsatte ophold i Danmark, og
 4. den udenlandske ægtefælle skal – uanset om denne er tredjelandstatsborger eller EF/EØS-statsborger – lovligt have boet i det EF/EØS-land, hvor den danske ægtefælle har anvendt EF-traktatens regler om fri bevægelighed.

Domstolen har udtrykkeligt udtalt, at personer, der er omfattet af traktathjemlede rettigheder, ikke kan påberåbe sig disse med henblik på uretmæssigt at unddrage sig en anvendelse af national lovgivning, ligesom disse rettigheder ikke er til hinder for, at medlemsstaterne træffer de fornødne foranstaltninger til at hindre misbrug af denne art.

Det bemærkes, at det danske forbehold for retlige og indre anliggender på udlændingeområdet vedrører foranstaltninger, der vedtages med hjemmel i EF-traktatens afsnit IV, om asyl, indvandring, grænsekontrol og i et vist omfang visum i forhold til tredjelandstatsborgere. Forbeholdet omfatter ikke Fællesskabets regler om arbejdskraftens fri bevægelighed i forhold til EU-borgere og deres familiemedlemmer.

Situationen berører således ikke det danske forbehold for retlige og indre anliggender.

Spm. nr. S 1770

Til integrationsministeren (31/1 03) af:

Morten Østergaard (RV):

»Vil ministeren redegøre for retsstillingen for en dansk statsborger i en alder af 28 år, der er gift med en vietnamesisk pige under 24 år og ønsker ægtefællesammenføring, herunder hvorvidt han vil være bedre stillet i forhold til at opnå ægtefællesammenføring ved f.eks. at tage ophold og arbejde i Irland og derefter udnytte sine rettigheder som EU-borger til at blive sammenført med sin vietnamesiske ægtefælle, end ved at forblive bosat og arbejdende i Danmark, og hvorvidt han for at kunne bo i Danmark med sin ægtefælle, ville være nødt til at skifte statsborgerskab til et andet EU-land, tage ophold og arbejde i Danmark, og herefter hævde sin rettigheder som EU-borger i Danmark for at få sit ønske opfyldt, samt desuden redegøre for, hvorvidt en tilsvarende 28 årig statsborger fra et andet EU-land kunne tage ophold og arbejde i Danmark, og med hjemmel i EU-lovgivningen opnå ægtefællesammenføring med en vietnamesisk pige under 24 år i Danmark?«

Begrundelse

Det virker paradoksalt, at en dansk statsborger er ringere stillet i sit eget land end andre EU-borgere og derfor i den her skitserede situation faktisk opnå en mere fordelagtig retsstilling i forhold til den ønskede ægtefællesammenføring ved at tage ophold og arbejde i et andet EU-land, hvor hans rettigheder som EU-borger ville muliggøre det helt naturlige ønske om at leve sammen med sin ægtefælle. Det virker også paradoksalt, at hans retsstilling i forhold til at få mulighed for at bo i hans hjemland Danmark med sin ægtefælle ville forbedres afgørende, dersom han skiftede statsborgerskab til et andet EU-land.

Svar (19/2 03)**Integrationsministeren (Bertel Haarder):**

En dansk statsborger, der som arbejdstager er bosiddende i et andet EU-land – f.eks. Irland – vil være omfattet af EU-rettens regler om arbejdskraftens fri bevægelighed og vil kunne påberåbe sig disse regler ved ægtefællesammenføring i det pågældende land.

Tilsvarende vil en arbejdstager fra et andet EU-land, der er bosiddende i Danmark, kunne påberåbe sig EU-rettens regler om arbejdskraftens fri bevægelighed ved ægtefællesammenføring her i landet.

De EU-retlige regler om fri bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v. finder ikke anvendelse på rent interne forhold. Det betyder, at ægtefæller til personer med dansk indfødsret som udgangspunkt ikke kan opnå opholdstilladelse i Danmark i medfør af EU-rettens regler om ægtefællesammenføring.

Det følger dog af EF-domstolens praksis, at en EU-borger ikke i alle tilfælde er afskåret fra at påberåbe sig at være omfattet af EU-reglerne i sit eget land, hvis den pågældende har gjort brug af retten til fri bevægelighed, jf. EF-domstolens dom i sag C-370/90, Singh, Saml. 1992 I-4265.

Singh-dommen vedrørte et tilfælde, hvor ægteparret Singh havde været beskæftiget i Tyskland som arbejdstagere og derefter rejste tilbage til Storbritannien for at drive selvstændig virksomhed. Fru Singh var britisk statsborger, og hr. Singh var indisk statsborger. Storbritannien inddrog hr. Singhs opholdstilladelse, men EF-domstolen fastslog, at fru Singh som statsborger i en medlemsstat havde ret til at lade sig ledsage af sin ægtefælle, da hun vendte tilbage til sit hjemland for at udøve selvstændig virksomhed efter at have været beskæftiget som arbejdstager i en anden medlemsstat.

Domstolen lagde vægt på, at en statsborger i en medlemsstat kunne opgive at gøre brug af retten til fri bevægelighed, hvis statsborgeren ikke havde ret til at tage sin ægtefælle og børn med tilbage til sit hjemland på samme vilkår som dem, sådanne personer har krav på i en anden medlemsstat.

Det følger således af dommen, at en dansk statsborger, der har arbejdet i en anden medlemsstat som udgangspunkt vil have ret til efter EU-rettens regler at medtage sin ægtefælle, hvis han eller hun vender tilbage til Danmark for at arbejde eller drive selvstændig virksomhed. De betingelser for ægtefællesammenføring (f.eks. tilknytnings- eller alderskrav), som gælder efter udlændingelovens § 9, stilles ikke ved ægtefællesammenføring efter EU-rettens regler.

Det bemærkes, at Storbritannien gjorde gældende over for Domstolen, at en sådan ret til ophold for ægtefæller ville medføre en større risiko for den form for misbrug, der er knyttet til proformaægteskaber. Hertil bemærkede Domstolen, at personer, der er omfattet af traktathjemlede rettigheder, ikke kan påberåbe sig disse med henblik på uretmæssigt at unddrage sig en anvendelse af national lovgivning, ligesom disse rettigheder ikke er til hinder for, at medlemsstaterne træffer de fornødne foranstaltninger til at hindre misbrug af denne art.

Der henvises i øvrigt til besvarelse af spørgsmål nr. S 2935 stillet af folketingsmedlem Elsebeth Gerner Nielsen (RV) den 20. august 2002 samt besvarelse af spørgsmål nr. 81 og nr. 83 stillet af Folketingets Retsudvalg den 21. januar 2002 (Alm. Del – bilag 160).

Endvidere henvises til bekendtgørelse nr. 761 af 22. august 1994 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Det Europæiske Fællesskabs regler eller aftale om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde som ændret ved bekendtgørelse nr. 684 af 12. juli 1996 (EF/EØS-bekendtgørelsen), hvor de vigtigste regler om ophold og beskæftigelse i Danmark for udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, er sammenskrevet.

Ministeriet for Flygtninge

Indvandrere og Integration

Retsudvalget alm.del.

bl. 562

MODTAGET

- 3 MAJ 2002

1730

Den Centrale Indlevering

Folketingets Retsudvalg
Folketinget
Christiansborg
1240 København K

ORIGINAL

- 3 MAJ 2002

Dato:

Kontor:

J. nr.:

Sagsbeh.:

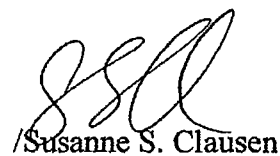
2. udlændingekontor

2002/7321-323

JGB

./ Under henvisning til Retsudvalgets brev af 21. januar 2002 (Alm. del – bilag 160) følger hermed i 70 eksemplarer besvarelsen af spørgsmål nr. 81-83.

Bertel Haarder

Susanne S. Clausen

Besvarelse af spørgsmål nr. 81 stillet af Folketingets Retsudvalg til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration den 21. januar 2002 (Alm. Del – bilag 160).

Spørgsmål:

”Kan ministeren bekræfte, at EU-reglerne om vandrende arbejdstagere har som konsekvens, at en borger fra et andet EU-land har retskrav på familiesammenføring med en ægtefælle uanset følgende krav i udlændingeloven:

1. Alderskravet
2. Kravet om at råde over en rimelig bolig
3. Kravet om tilknytning til Danmark
4. Kravet om at kunne forsørge ægtefællen på et kontanthjælpsniveau
5. Kravet om at ægteskabet ikke er arrangeret?”

Svar:

Efter udlændingelovens § 9 er ægtefællesammenføring betinget af, at en række krav er opfyldt. Ansøgeren har således kun retskrav på opholdstilladelse, hvis både ansøgeren og den herboende er fyldt 25 år. Er en af parterne eller begge mellem 18 og 25 år, kan der alene meddeles opholdstilladelse, hvis ægteskabet utvivlsomt må anses for indgået efter den herboendes eget ønske eller særlige personlige forhold i øvrigt taler herfor. Opholdstilladelse kan – uanset alder – som udgangspunkt kun meddeles, hvis den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af passende størrelse. Er den herboende ikke dansk statsborger, kan der endvidere kun meddeles opholdstilladelse, såfremt ansøgerens og den herboendes samlede tilknytning til Danmark mindst svarer til deres samlede tilknytning til et andet land, eller såfremt særlige personlige forhold i øvrigt taler herfor. Der stilles ikke noget tilknytningskrav, når den herboende er dansk statsborger. Ægtefællesammenføring skal endvidere – når den herboende er indvandrer – som udgangspunkt betinges af, at den herboende godtgør at kunne forsørge ansøgeren.

Regeringen har den 28. februar 2002 fremsat lovforslag nr. L 152 om ændring af udlændingeloven og ægteskabsloven med flere love (Afskaffelse af de facto-flygtningebegrebet, effektivisering af asylsagsbehandlingen, skærpede betingelser for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse og stramning af betingelserne for familiesammenføring m.v.).

Det foreslås bl.a., at ægtefællesammenføring – for at modvirke indgåelse af tvangsægteskaber – kun kan finde sted, når begge parter er over 24 år. Endvidere foreslås det, at tilknytningskravet udstrækkes til også at gælde i de tilfælde, hvor den herboende har dansk indfødsret, og at tilknytningskravet skærpes, således at det fremover som udgangspunkt er en betingelse for ægtefællesammenføring, at parternes samlede tilknytning til Danmark er større end deres samlede tilknytning til et andet land. Ydermere foreslås det, at kravet om, at den herboende som udgangspunkt skal godtgøre at være i stand til at forsørge ansøgeren, udstrækkes til også at omfatte de tilfælde, hvor den herboende har dansk indfødsret, har statsborgerskab i et af de nordiske lande eller er flygtning. Det foreslås endvidere, at ægtefællesammenføring som udgangspunkt skal betinges af, at den herboende ægtefælle stiller økonomisk sikkerhed for 50.000 kr. til dækning af eventuelle fremtidige offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven til ansøgeren. Endelig foreslås det, at ægtefællesammenføring – uanset parternes alder – som udgangspunkt ikke kan meddeles, såfremt det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået efter begge parters ønske.

Reglerne om opholdstilladelse i udlændingelovens §§ 7-9 finder kun anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EU-rettens regler om ophævelse af indrejse- og opholdsbe-grænsninger i forbindelse med arbejdskraftens fri bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v. (EU-reglerne), i det omfang det er foreneligt med disse regler, jf. udlændingelovens § 2, stk. 3. Udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, har stadig krav på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 6.

Indenrigsministeriet har i bekendtgørelse nr. 761 af 22. august 1994 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Det Europæiske Fællesskabs regler eller aftale om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde som ændret ved bekendtgørelse nr. 684 af 12. juli 1996 (EF/EØS-bekendtgørelsen) sammenskrevet de vigtigste regler om ophold og beskæftigelse i Danmark for udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne.

Det følger heraf, at herboende EU/EØS-borgere, der er omfattet af EU-reglerne, har ret til familiesammenføring med bl.a. deres ægtefælle. De betingelser for ægtefællesammenføring, som gælder efter udlændingelovens § 9 – og som foreslås fremover at gælde efter lovforslag nr. L 152 – stilles ikke ved ægtefællesammenføring efter EF/EØS-bekendtgørelsen.

Besvarelse af spørgsmål nr. 82 stillet af Folketingets Retsudvalg til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration den 21. januar 2002 (Alm. Del – bilag 160).

Spørgsmål:

”Vil ministeren bekræfte, at EU-reglerne om vandrede arbejdstagere medfører, at der ikke over for EU-borgere fremover kan stilles danske krav om:

1. At stille garanti på 50.000 kr.
2. Yderligere tilknytningskrav
3. Yderligere alderskrav (24 år)
4. Hjemsendelse, hvis EU-borgeren ikke kan forsørge ægtefællen fuldt ud i 7 år
5. Lavere kontanthjælp i de første 7 år i tilfælde af EU-borgeren bliver arbejdsløs?”

Svar:

For så vidt angår spørgsmålet om opfyldelse af alderskrav, tilknytningskrav, forsørgelseskrav og krav om økonomisk sikkerhed på 50.000 kr. som betingelse for ægtefællesammenføring – og som betingelse for ikke senere at inddrage en opholdstilladelse på baggrund af ægteskab – henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. 81.

Regeringen har den 1. marts 2002 fremsat lovforslag nr. L 126 om ændring af lov om aktiv socialpolitik og integrationsloven (Ændring af reglerne om ret til kontanthjælp, introduktionsydelse m.v.). Det foreslås bl.a., at retten til kontanthjælp skal være betinget af, at ansøgeren har opholdt sig her i riget i sammenlagt 7 år inden for de seneste 8 år, dog således at kravet om, at ansøgeren skal have opholdt sig her i riget i sammenlagt 7 år inden for de seneste 8 år, ikke gælder for EU/EØS-borgere, i det omfang disse efter EU-retten er berettigede til hjælpen.

Besvarelse af spørgsmål nr. 83 stillet af Folketingets Retsudvalg til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration den 21. januar 2002 (Alm. Del – bilag 160).

Spørgsmål:

"Vil ministeren bekræfte, at en dansk statsborger, der opnår arbejde i et andet EU-land, har ret til familiesammenføring i det EU-land, hvor han arbejder, samt at reglerne om vandrede arbejdstagere fører til, at han kan medtage sin ægtefælle, hvis han senere opnår arbejde i Danmark, idet et afslag på opholdstilladelse i dette tilfælde vil stride mod princippet om arbejdskraftens frie bevægelighed ("Det omvendte diskriminationsprincip")?

Svar:

De EU-retlige regler om fri bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v. finder ikke anvendelse på rent interne forhold. Det betyder, at ægtefæller til personer med dansk indfødsret som udgangspunkt ikke kan opnå opholdstilladelse i Danmark i medfør af EU-rettens regler om ægtefællesammenføring.

Det følger dog af EF-domstolens praksis, at en EU- eller EØS-borger ikke i alle tilfælde er afskåret fra at påberåbe sig at være omfattet af EU-reglerne i sit eget land, hvis den pågældende har gjort brug af retten til fri bevægelighed, jf. EF-domstolens dom i sag C-370/90, Singh, Saml. 1992 I-4265.

Singh-dommen vedrørte et tilfælde, hvor ægteparret Singh havde været beskæftiget i Tyskland som arbejdstagere og derefter rejste tilbage til Storbritannien for at drive selvstændig virksomhed. Fru Singh var britisk statsborger og hr. Singh var indisk statsborger. Storbritannien inddrog hr. Singhs opholdstilladelse, men EF-domstolen fastslog, at fru Singh som statsborger i en medlemsstat havde ret til at lade sig ledsage af sin ægtefælle, da hun vendte tilbage til sit hjemland for at udøve selvstændig virksomhed efter at have været beskæftiget som arbejdstager i en anden medlemsstat.

Domstolen lagde vægt på, at en statsborger i en medlemsstat kunne opgive at gøre brug af retten til fri bevægelighed, hvis statsborgeren ikke havde ret til at tage sin ægtefælle og børn med tilbage til sit hjemland på samme vilkår som dem, sådanne personer har krav på i en anden medlemsstat.

Det bemærkes, at Storbritannien gjorde gældende overfor Domstolen, at en sådan ret til ophold for ægtefæller ville medføre en større risiko for den form for misbrug, der er knyt-

tet til proformaægteskaber. Hertil bemærkede Domstolen, at personer, der er omfattet af traktathjemlede rettigheder, ikke kan påberåbe sig disse med henblik på uretmæssigt at unddrage sig en anvendelse af national lovgivning, ligesom disse rettigheder ikke er til hinder for, at medlemsstaterne træffer de fornødne foranstaltninger til at hindre misbrug af denne art.

Det følger således af dommen, at en dansk statsborger, der har arbejdet i en anden medlemsstat, som udgangspunkt vil have ret til at medtage sin ægtefælle, hvis han eller hun vender tilbage til Danmark for at arbejde eller drive selvstændig virksomhed.

Spm. nr. S 291

Til integrationsministeren (17/10 03) af:

Peter Skaarup (DF):

»Kan ministeren oplyse, om det er korrekt, at en dansk statsborger vil kunne omgå reglerne vedrørende familiesammenføring i den danske udlændingelov ved i en kortvarig periode at tage arbejde i et andet EU-land og efterfølgende flytte tilbage med sin udenlandske ægtefælle?«

Begrundelse

I en sag om familiesammenføring havde de engelske myndigheder i første omgang givet afslag på ophold til en marokkansk mand, fordi ægteparret erkendte, at konens arbejdsophold i Irland udelukkende havde det formål at skaffe den marokkanske mand ophold i England.

EF-Domstolen afviste imidlertid den begrundelse, og spørgeren er derfor interesseret i at få oplyst, om man i et lignende tilfælde vil kunne omgå den danske udlændingelov. Det vil være fint, såfremt det i bekræftende fald kan skønnes, hvor mange der kan forventes at omgå udlændingeloven på denne måde.

Der henvises i øvrigt til Jyllands-Posten fredag den 3. oktober 2003.

Svar (30/10 03)

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Herboende udlændinge, som er statsborgere i et EU/EØS-land, og som arbejder her i landet, har i medfør af EU-rettens regler om fri bevægelighed adgang til ægtefællesammenføring med udlændinge på lempeligere vilkår end andre herboende personer.

En dansker, der bor og arbejder i et andet EU/EØS-land, nyder godt af de samme lempelige regler under sit ophold i det pågældende land. Vender den danske statsborger herefter tilbage til Danmark for at arbejde her, kan den pågældende efter EF-domstolens praksis som udgangspunkt medbringe sin ægtefælle på tilsvarende lempelige vilkår.

EF-domstolen har imidlertid fastslået, at EU-rettens regler om fri bevægelighed ikke kan påberåbes med henblik på uretmæssig unddragelse af national lovgivning og heller ikke er til hinder for, at medlemsstaterne træffer de fornødne foranstaltninger til hindring af misbrug af denne art.

Det følger således af EF-domstolens praksis, at en EU-borger, der bosætter sig i en anden medlemsstat som arbejdstager med henblik på ved en tilbagevenden til hjemlandet at opnå familiesammenføring med sin udenlandske ægtefælle, ikke vil kunne påberåbe sig EU-rettens regler om fri bevægelighed, såfremt der er tale om et proformaægteskab.

Spm. nr. S 292

Til integrationsministeren (17/10 03) af:

Peter Skaarup (DF):

»Hvis EU-regler underminerer den danske udlændingelovgivning, vil regeringen da tage dette spørgsmål op i forbindelse med den igangværende EU-regeringskonference?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen i spørgsmål nr. S 291.

Svar (30/10 03)

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Der henvises til min besvarelse af spørgsmål nr. S 291, der af spørgeren er anført som begrundelse for det ovenfor refererede spørgsmål.

Regeringen ser ingen grund til at tage spørgsmål om udlændingelovgivningen op under regeringskonferencen. Indholdet af udkastet til den nye traktat indeholder stor set en gengivelse af den gældende EF-traktats bestemmelser om retten til fri bevægelighed for EU-borgere og deres familiemedlemmer. For så vidt angår bestemmelserne om asyl og indvandring i udkastet til den nye traktat gør tilsvarende sig gældende, idet der dog på dette område tages højde for de politiske retningslinier, som løbende er udstukket af Det Europæiske Råd på området.

Regeringens forhandlingsgrundlag for regeringskonferencen 2003 blev oversendt til Folketingets Europaudvalgs underretning den 2. oktober 2003. Det fremgår heraf, at regeringen anser det for afgørende, at der findes en tilfredsstillende løsning på videreførelsen af de danske forbehold.